

Uvodni video

Ženski glas:

Prem Ravat, poznatiji po počasnoj tituli Maharadži, više od trideset godina putuje po svetu prenoseći jedinstvenu poruku mira.

Prvi put je javno istupio kad je imao tri godine, a kada je napunio 13 godina odazvao se pozivu da govori u Sjedinjenim Državama i Velikoj Britaniji.

Njegova poruka je iz srca. On govori o mogućnosti da svako pronade mir u sebi, bez obzira na spoljašnje okolnosti.

Obraćajući se uglednoj publici na poziv Udruženja Ujedinjenih nacija za Maleziju, nedavno je rekao: „Mir je osnovna potreba i počinje sa svakom osobom pojedinačno. I da, mir je moguć.”

Preko Fondacije Prem Ravat, on pokreće i značajne humanitarne akcije u cilju poboljšanja uslova života najsiromašnijih ljudi.

Od velikih gradova do udaljenih sela, milioni ljudi širom sveta prilaze mu radi nadahnuća i upućivanja.

Iako je broj njegovih slušalaca sve veći, poruka Prema Ravata ostaje usmerena na svakog pojedinačno. „Ako tražiš ispunjenje i mir”, kaže on, „rešenje leži unutra. Ako je to ono što ti želiš, ja mogu da ti pomognem.”

Unutrašnja sloboda

Voditelj: A sada, dame i gospodo, molim vas da zajedno pozdravimo Maharadžija.

Maharadži:

Pa, pozdrav svima. Došao sam ovamo da vam kažem nešto veoma, veoma jednostavno. U današnje vreme, kad otvorite novine ili gledate televizor, ima toliko mnogo stvari o kojima se može pričati. O miru, o gladi, o siromaštvu. O nemirima – društvenim nemirima. A onda su tu ljudi koji žele da se usavrše, koji žele da naprave nešto od sebe, tako da bi čovek pomislio da ću ja govoriti o nečemu što ove teme obuhvataju.

Međutim, ja sam došao da ti kažem da, pre svega, ti to već znaš. A kao drugo, nije reč o svetu, reč je o tebi. Da je ono što tražiš, ono što *ti* tražiš... Ne kao majka, ne kao otac, ne kao ujak, ne kao brat, ne kao poslodavac, ne kao zaposleni. Nego kao ljudsko biće. Kao ljudsko biće, ono što tražiš je u tebi. Ovde sam da ti kažem koliko si blagoslova primio. Ovde sam da ti kažem koliko molitvi ti je uslišeno. Ovde sam da ti kažem da si blagosloven svakim dahom koji ti dolazi. A svaki dah koji ti dolazi jeste direktan odgovor na tvoju molitvu koju nisi čak ni izgovorio. To je priroda onog koji daje. To je priroda te neverovatne sile što pleše u srcu svakog pojedinačnog ljudskog bića.

To smo mi. Uvek nas mere i procenjuju prema našim različitim odnosima. Ti si otac, ti si mi prijatelj, ti si moj poslodavac, ti si moje ovo, ti si moje ono, ovo se od tebe očekuje da uradiš, ono se od tebe očekuje da uradiš. Kada vozimo ulicom, vidimo nekog u uniformi – čak i ne znamo tog čoveka. Čak i ne znamo tu osobu, ali ona nosi uniformu. Ona stoji pored puta. i

ovako usmerava saobraćaj (*pokazuje*). I mi znamo ko je to. Ko je to? To je milicioner. Nije ljudsko biće.

Kada prekineš... Kada prekineš tu glavnu vezu... Kako je čamac privezan za dok? Pomoću kanapa. Ne zato što je čamac mudar. „Znaš, ja... želeo bih da budem na doku.” Ne. Čamac se mora konopcem privezati za dok. A ako se ta veza prekine, onda će se nešto strašno desiti tom čamcu. I to je neizbežno. Nema nikog da upravlja. Prepušten je ćudljivosti svakog talasa i vetra. i strujanjima, i čamac će udariti u neke stene. To će se dogoditi.

Kada vidite ljude kako privezuju čamac za dok, oni proveravaju da li je dobro i čvrsto privezan. Imaju poseban način vezivanja užeta u čvorove. Ne samo u neki jednostavan čvor. Nego u posebne mornarske čvorove vezuju užu da bi bili sigurni da je čamac dobro privezan.

I ti si čamac. A tu je veliki okean. I snažna strujanja. I mnogo stena. I ako tvoje užu nije vezano kako treba, i ako se odveže, ista ta sudbina pogađa u stvari i ljudsko biće.

I šta se onda dešava? Reći ću ti šta se dešava. Umesto da se obrati pažnja na užu i da se ono dobro priveže, sve drugo se dešava. Treba da se pomolimo, treba da uradimo ovo, treba da odemo na ovo hodočašće, treba da budemo spaseni... od čega? Od čega ovo čovečanstvo, vidiš, od čega ono treba da se spase? Od jedne stvari. Od nesvesnosti.

Nesvesnosti. Tako mnogo problema na ovom svetu. A zašto se oni dešavaju? Zbog toga što nismo svesni. Kažu, ima ljudi koji umiru od gladi. Da li zbog nedostatka hrane? Jedno morate zapamtiti: Danas, na ovom svetu, prodajemo zemlju. Kupujemo i prodajemo zemlju. Zemlja koja se može zasejati semenom manga. I to seme možda košta. I ta zemlja možda košta. A, u stvari, kada nikne iz semena manga biljka, to je besplatno. To je dar davaoca. Kada mango sazri na tom drvetu, to je besplatno. Ne možeš ubaciti novac u drvo manga i reći: „U redu. Požuri. Sazri brzo.” Taj proces je besplatan.

Na ovom svetu uopšte ne postoji nestašica hrane. A šta je ljudsko biće postalo? Da on ili ona ne prepoznaje vrednost ovog daha koji ulazi i izlazi iz njih. A to se prepoznaje samo onda kada je suviše kasno. Video sam ovo. Video sam to. Ne samo jednom nego ponovo i ponovo, i ponovo. Vrednost života postaje ogromna. „O, otišao je.” Svi se onda pojave. „O, bio je tako fin. Svi smo ga voleli. Bio je dobar čovek. Bio je fin čovek. Bio je velikodušan čovek. O, nedostajace mi.” Ni jedna jedina ovakva reč nije bila izgovorena dok je čovek bio živ. Šta se govorilo? „Ti za nas ništa ne radiš. Lenj si. Ne ustaješ na vreme. Previše spavaš, previše jedeš.” A kad ga više nema: „O, bio si tako fin.”

Fino bi bilo da se to preokrene. Da kažeš osobi ono što kažeš... ono što kažeš pošto je više nema, dok je živa, a onda kada ode, možeš da kažeš sve one druge stvari. „Lenj si, previše si jeo, nisi dovoljno naporno radio...” Ovo bi bilo... Ovo bi sjajno bilo.

Jer, od svih stvari koje preziremo u svom životu, da li preziremo i neznanje? Da li *mrzimo*... Da li *mrzimo* i neznanje? Veoma dobro pitanje. Zato što mi idemo da učimo i govorimo; „Naučio sam ovo, i naučio sam ono”, a dozvolite mi da ukažem na razliku između učenja i razumevanja. Čak i papagaj može da nauči.

A sad, šta misliš, koliki je mozak papagaja? Tvoj palac mora da je veći od mozga papagaja. I onda, ako uzmeš taj mozak i kažeš: „U redu, treba mu mozak i za neke druge stvari, kao što su, znate, osećaj gladi, disanje, letenje i sve to”, kad je taj mozak u stvari mnogo manji – onaj koji sve to uči i razmišlja. Uči.

Papagaj može da nauči. Ljudi svoje papagaje uče. U Indiji ih uče: „Ram, Ram.” I oni sede tamo i ponavljaju: „Ram, Ram, Ram, Ram, Ram, Ram.” Znam. Kad sam bio mali, imali smo papagaje. To smo radili. Učili smo ga da kaže: „Ram, Ram. Ram, Ram. Ram, Ram.” I on bi rekao: „Ram, Ram. Ram, Ram.”

U Americi: „Poli hoće kreker?” Papagaj: „Poli hoće kreker, Poli hoće kreker.” Papagaj nauči. A da li taj papagaj shvata? Papagaj ne razume. Papagaj ne razume „Ram”. Ko je Ram, gde je Ram, šta je Ram. On to ne razume. Ko je Poli? Papagaj ne razume ko je Poli. I papagaj stvarno ne zna šta je kreker. Tako ljudi uče. Uče i uče. I uče da je Bog tamo negde gore. I uče da je Bog tamo negde gore. I uče da ti Bog uradi ovo i da ti Bog uradi ono, i sve loše što se dešava, Bog to radi jer je ljut na tebe.

Ljuti se na tebe zato što nisi bio dobar. I Bog vidi sve što radiš. Bog nema druga posla. Ne radi ništa drugo. Samo tamo sedi. Znaš? Stvarno zanimljivo. To smo *naučili*. Baš onako kako je papagaj naučio da kaže: „Ram, Ram.” Kako... Kako papagaj nauči da kaže: „Ram, Ram”? Stalno sluša: „Ram, Ram. Ram, Ram, Ram, Ram, Ram, Ram, Ram.” Uskoro će papagaj početi da govori: „Ram, Ram. Ram, Ram.”

Bog je tamo negde gore daleko od tebe – negde gore. I vidi sve što radiš. Kažnjava te baš kao što bi *ti* kaznio druge ljude. Kao kad bi tvoj sused ukrao tvoj mango, ti bi kaznio svog suseda i Bog isto to radi.

Naučeno, nije shvaćeno da postoji jedna sila u srcu svakog pojedinog ljudskog bića. Ti ideš u hramove, obilaziš razna mesta, moliš Boga: „Podari mi sina.” A šta da ti Bog kaže: „Okej, dobićeš sina; oduzeću ti dah.” „Ne, ne, ne, ne. Zadrži sina, daćeš dah.”

A ovaj najneverovatniji dar primaš svaki dan. U svakom trenutku. I šta ti znaš o njemu? Šta ti razumeš u vezi s njim? Ne naučeno, nego shvati da je to dar svih darova. Da su ti dati svi blagoslovi koje bi uopšte mogao da zatražiš, ti si ljudsko biće koje je nečijom velikom dobrotom stavljeno na lice ove zemlje. Postavljeno je ovde uz nečiju veliku brižljivost.

I kažu da ljudska bića nisu rođena s priručnikom za upotrebu. A jesu. Njihov priručnik za upotrebu jeste automatski jer uputstvo glasi: Budi zadovoljan. To je uputstvo. Ono postaje očigledno od detinjstva i ostaje tu sve do tvog poslednjeg dana. Ti radiš to što radiš da bi na kraju bio srećan. Da bi konačno bio srećan.

A sada. Bez obzira da li to nazivaš srećom, da li to nazivaš smirenošću, da li to nazivaš mirom, da li to nazivaš... Nazovi to kako hoćeš, zaista nije bitno. Jer se ovo ne nalazi u imenima. Imena su kasnije došla. Ta lepota se pojavila daleko pre imena.

Koja je tvoja najistinskija i najiskrenija želja? Ja znam. A znaš kako znam? Ne zato što mi je neki anđeo došao i rekao. Ne zato što mi je jednog dana u snu neko šapnuo na uvo. Ja to znam zato što isto to osećam. I ja u svom životu – želim da budem u miru. Miru.

Tu se dobro osećam. Želim biti srećan jer se tada dobro osećam. Želim biti u tom spokoju jer je to za mene dobar osećaj, želim biti u toj izvesnosti jer je to za mene dobar osećaj.

Jednostavnost. Ne komplikovanost. Jednostavnost mene, tebe, to što živimo svakog pojedinog dana. Sunce izađe i počne dan. Počinje i moj dan. I budim se. I o čemu razmišljam? Da li mi je srce puno zahvalnosti? Ili ima pitanja? Da li jadikujem? Da li brinem? Ili osećam zahvalnost? Da li sam zahvalan? Ili sedim tu i mislim: „O, čoveče. Šta će se danas desiti... Da li će se ovo desiti... da li će se ovo desiti... ovo će se desiti...”

Problemi? „O, imam ovaj problem, i o, moram da vratim taj novac, i imam dug, i imam ovo i imam ono, i moram da nabavim ovo i moram da nabavim ono.”

Bio jednom jedan čovek. I jednog dana se vratio kući. I kad je ušao u svoju kuću, čekao ga je njegov najstariji sin. Čim ga je njegov najstariji sin čuo da ulazi, krenuo je i rekao: „Tata, neću da idem sutra u školu ako mi ne kupiš nove cipele i novu školsku torbu.”

Svima vama – koji imate decu – sigurno je ovo poznato. Ultimatum. Čim je stariji sin ovo rekao, mlađi sin je istrčao: „Tata, neću da idem sutra u školu ako ne budem imao novu pernicu i lanč-paket.” Čuvši svoja dva sina, žena je shvatila da je njen muž kod kuće. I ona kaže: „Neću da kuvam sutra ako mi ne doneseš ovo, ovo, ovo, ovo, ovo, ovo, ovo.”

I čovek je zaplakao jer je shvatio šta radi – radio je toliko naporno – da bi njegova porodica bila srećna. Ovo su njegove reči. Radio je naporno da bi usrećio svoju porodicu. A kako može njegova porodica biti srećna ako on nije srećan? Počeo je da sluša neke moje video programe i onda je na kraju primio dar Znanja. Znanje kako može da se ode unutra i da se ima iskustvo onoga što je u tebi.

Jer ja nisam ovde da bih ti dao teorijske definicije. „Šta ovo znači?” I, „Šta ovo znači, i šta ovo znači?” Jer se dosta toga dešava na svetu. A doći će i nove definicije. Kako se svet menja, stvari treba ponovo definisati. A ja sam ovde da ti kažem za tu jednu stvar koja je već tu u tebi. Postoji jednostavnost unutar tebe.

Da, možda ima dosta konfuzije, ali u tebi postoji jasnost. I odaću ti jedan mali trik. On je mali. I ovako glasi: Postaćeš uspešan u onome što najviše radiš. To je trik. Ti tako funkcionišeš. Postaćemo uspešni u onome što najviše radimo. Razmisli o tome. Ako...

Ako si najčešće ljut, imaćeš uspeha u tome. Ljutićeš se veoma brzo, tek tako – bez ikakvog razloga. Naljutićeš se. Pobesnećeš. Bum. Ako se mnogo smeješ, postaćeš uspešan u smejanju. Sasvim iznenada smejaćeš se najglupljim stvarima, što bi te moglo dovesti u nevolju, jer kad ti milicioner kaže: „Prekoračio si brzinu”, a ti kažeš: „Ha-ha-ha-ha”, dospećeš u nevolju. Kada putuješ i neko te pita: „Gde vam je karta?” a ti kažeš: „Ha-ha-ha-ha”, dospećeš u nevolju.

Ima ljudi koji nauče, ili imaju običaj, da plaču, i postanu uspešni u tome – bez ikakvog razloga. Bum. Suze se slivaju. Ako dosta kuvaš, postaješ uspešan u tome. Ako kuvaš i čapatiji ti jako zagore, postaješ dobar u tome. Svaki put će ti zagoreti, svaki put, svaki put.

Onda se upitaj – ne moraš meni odgovoriti. Postavi sebi pitanje: Šta ti najviše radiš? Ako se stalno brineš, imaćeš uspeha u tome. I brinućeš se zbog svega. Zbog stvari zbog kojih uopšte ne bi trebalo da se brineš. Čak bi mogao da budeš zabrinut zbog kola koja nemaš. Saznaš iz novina da su nekom ukrali kola i izađeš napolje da vidiš da li su kola ukradena. Možda su tvoja – ali ti nemaš kola. To je ono što radiš.

Praktikuješ zabrinutost. Onda ćeš imati uspeha u tome. Ako praktikuješ da lažeš sebe, imaćeš uspeha u tome. Ako... Ako je ono što najviše praktikuješ laž i prevara, onda ćeš u njima imati uspeha. Ali. Ali. Ako praktikuješ radost, imaćeš uspeha u tome. Ako praktikuješ jasnost, bićeš dobar u postizanju jasnosti.

I tako to zahteva drugo pitanje: Šta ti želiš? Šta *ti* želiš? Čuo si kako svi u tvom životu traže nešto od tebe. Ja razgovaram sa svakom osobom pojedinačno u ovoj sali, u prepunoj prostoriji i kažem: Šta *ti* želiš?" I ne danas, već šta si *uvek* želeo? *Oduvek*?

Koja je tvoja najiskrenija, najdublja želja? I sećaš se pre nego što si pošao u školu? Domaći zadatak nikada nije bio problem, zar ne? Ni testovi nikada nisu bili problem. I nikada nisi morao da se moliš Bogu. „Bože, znaš, molim te da prođem.” Danas to studenti rade – naročito je rasprostranjeno u Indiji. Ne uče cele godine. Jer da moraju, ne bi nikoga morali da uznemiravaju, uključujući svoje roditelje i nastavnike. Ali oni to ne rade. Nego kada dođe vreme za test, umesto... I onda umesto da uče, oni se mole, mole, mole, mole.

Međutim, pre nego što si pošao u školu, nisi morao to da radiš. A onda kad si video problem, pokušao si da se moliš za rešenje. Ali pre nego što si imao probleme, šta si želeo da budeš? Kakvo stanje si želeo? To je krajnje jednostavno. Pogledaš neko dete danas. Ono samo želi da bude srećno. Želi da bude zadovoljno. Ponekad majka uzme dete i da ga dedi u ruke, a ono počne da plače. I majka objašnjava: „Ali ovo je tvoj deda.” I dete pogleda oca ove osobe i još glasnije zaplače.

Jer tom detetu nijedno od ovih objašnjenja uopšte ništa *ne znači*. Tamo gde se dete oseća sigurnim, gde se dete oseća dobro, tamo je zadovoljno. I ponekad će se u rukama potpunog stranca osećati dobro. Biće zadovoljno!

Jer sve te stvari kojima pridajemo toliko značenja. To: „On je ovo i on je ono. A ovo je ovo i ovo je ono”, i svi odnosi i sve predstave i ideje. I ne kažem da treba sve ovo da odbaciš. Ovo je još jedno predubeđenje koje ljudi imaju. Da ukoliko želiš mir u svom životu, moraš ostaviti svoju porodicu, moraš ostaviti svoj posao, moraš se odreći svojih kola, moraš se odreći svoje kuće. Zašto? Kada je mir u tebi, kakve veze imaju tvoja kola s tim? Kakve veze ima tvoja žena s tim?

Ništa ne treba da se ostavi. Samo treba da se razume ono što je unutra. Treba da se dosegne i treba da se oseti. A kako ćeš znati? Znaćeš. Znaćeš kao što znaš kada si popio dovoljno vode. Kada si uzeo dovoljno hrane – niko to ne može znati osim tebe. Šta je tvoja žeđ? Čega si žedan u svom životu? Koja je tvoja prava *stvarna* žeđ? Zvuči jednostavno. „Žeđ?” Da, žeđ.

Bio jednom jedan čovek. I svake noći imao je naviku da popije šolju mleka. Dao je uputstva svom slugi. „Donesi mi šolju mleka svake večeri pre nego što odem da spavam.” Jedne večeri je posumnjao da ovaj čovek, ovaj njegov sluga, sipa vodu u mleko. Uzme malo mleka za sebe i doda vodu u mleko i donese mu.

Zato je unajmio još jednog slugu da drži na oku prvog slugu. Kada je stigao drugi sluga, rekao je prvom: „Da li ti uzimaš mleko?” Ovaj je odgovorio: „Da. Uzimam jednu četvrtinu šolje mleka, dodam vodu i dam mu.”

Drugi sluga je rekao: „Pa, treba da поделиš sa mnom.” Prvi je rekao: „Kako to misliš?” Drugi će: „Treba da uzmeš još jednu četvrtinu za mene.”

Tako je narednog dana čovek popio mleko. I sada je mogao da primeti. Da je sigurno razblaženo i zato je unajmio i trećeg slugu. Rekao mu je: „Motri na ovu dvojicu.”

Tako je treći sluga došao i upitao: „Da li vas dvojica uzimate mleko?” Rekli su: „Da.” „Pa, morate i meni da pomognete.” „U redu.”

I tako je sada tri četvrtine mleka nestalo, čovek je dobijao samo jednu četvrtinu, ostalo je bilo samo voda. Tako je on sigurno primetio. Zato je unajmio i četvrtog slugu. I četvrti sluga je rekao: „Pa, da li vi uzimate mleko za sebe?” Rekli su: „Da, uzimamo mleko.” Rekao je: „Morate i meni dati moj deo.” Rekli su: „Pa, ako ti damo tvoj deo, on neće ništa dobiti!”

On im je rekao: „Ne brinite o tome! Samo mi dajte moj deo.”

Tako je te noći ovaj sluga uzeo penu s mleka i kada je čovek zaspao, stavio mu je na usne, na vrh njegovih usana. Rano ujutro, čovek se probudio, pozvao četvoricu slugu i počeo da ih grdi. „Sinoć mi niste ni doneli mleko!” Da, jesmo! Pogledaj se u ogledalo. Videćeš da je mleko još uvek tu.

Ovo se dešava kada se sve iskomplikuje. Šta je jednostavnost? Šta je stvarnost? Onda, ako želiš da razumeš stvarnost, pogledaj unutar sebe. Ako zaista želiš istinski mir... Ljudi misle da je mir prestanak rata. Ne, ne, ne, ne, ne. Mir o kome govorim jeste onaj mir koji se može doživeti kada *jesi* usred rata. O *takvom* miru govorim. O takvom miru govorim. Koji je u srcu svakog pojedinog ljudskog bića sve vreme. Ne neki mir koji je nedostatak nečega, nego mir koji je tu. Koji je pravi. Ne neka politička odluka. Nego mir koji je suštinski za svako pojedino ljudsko biće – ma ko da je ono. Bez ikakvih podela na obrazovane i neobrazovane. Bez ikakvih podela na bogate i siromašne. Bez ikakvih razlika po boji kože, bila ona bela, crna, braon, siva, ljubičasta, narandžasta ili crvena. Svako pojedino ljudsko biće. To je pravi mir. Koji pleše čak i usred bojnog polja.

Da li si čuo za takav mir? Jer je to stvarni mir. To je pravi mir. Stvorena su ograničenja, i biće stvarana ograničenja, i stvaraće se sve više i više. I stvaraće se sve više i više granica, stvaraće se sve više i više granica. A ako čekaš da te granice nestanu, neka ti je sa srećom!

Znate o kakvom miru ja govorim? Govorim o miru koji čak i neki osuđenik u zatvoru može doživeti. Čuli ste za slobodu. Ja govorim o slobodi koju zatvorenik može doživeti usred zatvora. To je sloboda, to je taj mir o kome govorim.

Nedavno je u Južnoj Americi bio jedan program. Pokazali su DVD i svi. Dešavalo se u zatvoru. Ne tako davno primio sam pismo od upravnika najvećeg zatvora u Aziji. „Molim te, dođi! Ljudi koji su čuli tvoju poruku i oni koji su primili dar tvog Znanja, imali su toliko mnogo koristi od toga, ovo je zaista, zaista važno, i ovo je stvarno, stvarno hitno.” To je mir.

Vidite? Neko nam kaže: „Slobodni ste”, i onda mi ponovimo: „O, da!” Slobodni smo! „Ram, Ram, Ram, Ram”, „Poli hoće kreker, Poli hoće kreker”. Nismo slobodni. Sloboda se oseća unutra, ne spolja. Sloboda se oseća unutra. Samo je srce može osetiti. Zato ti je dat razum i zato ti je dato srce. Razumom poimaš svet. Srcem osećaš mir. A ako pokušаш da razumom osetiš mir, to *nikako* neće ići. Jer će ti razum reći: „Pa, okončaj sve ratove.” Kako ćeš ti okončati sve ratove? Ratovi se ne moraju voditi samo mašinkama. Ratovi se mogu voditi i rečima. Može se upotrebiti bilo koje sredstvo. Znaju to oni od vas koji su u braku. Ne treba ti mašinka da započneš rat. Potrebno je samo dvoje ljudi koji žive zajedno. Koji se vole. I zaista možeš započeti rat.

Pravu ljubav. Ljudi žele pravu ljubav u životu. Pa, prava ljubav je i u tebi. Sve što tražiš, postoji nešto unutar tebe. Iskusi to. Shvati to. Živi svoj život jednostavno, jer si to ti. To si ti. Živi svoj život u izvesnosti, jer si ti zaista takav. Budi svestan onoga sto radiš. Budi svestan svakog dana koji ti se daje, jer se taj dan nikada, nikada neće vratiti. Ono što ti misliš da ti pripada, a može ti uzeti neko drugi, nije stvarno tvoje. A postoji nešto unutar tebe što ti niko ne može oduzeti. To je tvoje. To ti pripada.

Praznih ruku si došao na ovaj svet. A praznih ruku ne moraš da odeš. Budu ispunjen. Budi ispunjen. Ove ruke ti mogu pomoći da ispuniš posudu – ispuniš posudu. Ova knjiga. Kada dobiješ ovaj život, da ti se jedna knjiga. Znam da si čitao neke druge svete spise, ali postoji jos jedan sveti spis koji čeka da ga pročitaš, a to je sveti spis tvog srca. Ne treba ti dobar vid da bi pročitao ovu knjigu. Da bi je pročitao ne treba da ti se pregleda vid. Da bi dobio naočare. Da bi pročitao ovu knjigu, ne treba da budeš obrazovan, jer je ova knjiga napisana pre nego što je ijedna reč bila izmišljena. Ne služi se azbukom. Nikada se ne pokvasi. Ne može da se ukrade. Ne može da se ukrade. Ne može pogrešno da se pročita. Ne može pogrešno da se izgovori. Ne može se oskrnaviti, jer je najsvetija od svih svetih knjiga.

A ona je unutar tebe.

Otvori. Otvori stranice. Ne stidi se. Ne opiri se. Ne reci: „O, da. Uradiću to kad budem otišao u penziju.” Znaš? Poli hoće kreker. Ram, Ram, Ram, Ram. Samo naučeno. Ništa stvarno. „Kada odem u penziju, kada odem u penziju, kad odem u penziju.” „Kada mi deca odrastu.” Svi vi koji imate decu – znate. Deca nikada ne odrastu. Ne odrastu! Ne odrastu! Čak ni pošto napune 40 godina. Ona ne odrastu. Ako su vaša deca, a živi ste, ona ne odrastu. To je mit. To je laž.

I ponekad deca – navodno – odrastu i odu. I daleko su na hiljadu milja, a vi se kao roditelj još uvak pitate: Da li su stigli kući? Da li su zvali? Da li su poslali pismo? „Da li si dobro?” Prvo: „Kako si? Da li si dobro?” Jer deca nikad ne odrastu. Mit. „Penzija.” Ne, ne, ne. Tada pomisliš: U redu, sada nemam šta da radim oko svih drugih. Sada, konačno mogu da radim ono što *ja* želim. Šta je to što *ja* želim da radim? To isto.

Mit. Istina je da nikada nije prerano niti prekasno da se dosegne domen srca. Ne postoji nijedna definicija za ovu knjigu srca – nikada se ne mora definisati i nikada se ne mora objasniti. Nikada. Nema prvog, drugog, trećeg, četvrtog, petog, šestog, sedmog izdanja. Prvo izdanje je već savršeno. O takvoj knjizi *ja* govorim. A o čemu ona govori? Ona govori: „O tebi.” O *tvom* životu. O *tvom* postojanju. O *tebi*.

Ljudi kažu: „Želim biti odgovoran. Nosim odgovornost na leđima.” Da, imaš odgovornost. Postoji još jedna tvoja odgovornost, a to je odgovornost prema tvom srcu.

Ovo putovanje života može biti veoma komplikovano. Krajnje je složeno nastojati da brodić ne udari u stene. Svi mudraci su rekli: Dobro priveži uže. I onda ne moraš brinuti o tome. A ako ne privežesh brodić tako dobro i on odluta, šta ćeš da radiš? Prekasno je. Prekasno. Nemoguć je pokušaj da ukloniš sve stene iz okeana. Nemoguć je pokušaj da pobediš strujanja. Nemoguće je izravnati okean da bi brodić bio bezbedan. Jedino sto je moguće jeste da ga dobro privežeš. Ljudi kažu: „O, da. Kada pada kiša ne želimo da pokisnemo, hajde onda da uklonimo oblake.” *Ja* kažem: „Ponesi kišobran.” Padaće kiša. Padaće kiša. Pre ili kasnije, pašće kiša. I kada bude padala kiša, pokisnućeš. Onda ne moraš pokisnuti. Toliko je jednostavno. To je tvoja stvarnost.

Došao sam ovamo i govorio ti iz srca. Nisam sedeo i pripremao govor. Mnogi ljudi to rade – pripremaju govore. I čitaju govore. Ja ti govorim iz srca. Ja sam ljudsko biće, ti si ljudsko biće. Evo nas ovde na licu ove zemlje. I ljudi kažu: „Pa, treba nam neko ko je prosvetljen.” Pa dopusti mi da te prosvetlim baš ovom činjenicom da u tebi gori jedno neverovatno svetlo. Da li stvarno misliš da si poslat na ovaj svet s lampom koja nije upaljena? Ne. To bi bilo okrutno. To bi bilo okrutno. To bi bilo neverovatno okrutno. Postoji jedna upaljena lampa. I kada postane mračno ne moraš da nalećeš na stvari. Neka bude svetlo u tvom životu. *Tvom životu* - ne u životu ujaka, oca, majke, ovog, onog. U tvom životu, ma ko ti bio.

Neko kaže, znate, ako sam na aerodromu i neko... U stvari, postoji jedna osoba koja putuje sa mnom i njegovo ime je isto kao moje. Tako, znate, kad neko kaže „Prem” a pozove njega. I ponekad mi je čudno da se okrenem i pozovem ga svojim imenom. Ali znate šta? Nije stvar samo u imenu. Ovde ima još dosta toga.

Kada imaš uspeha u svom poslu, požećeš da budeš srećan, kada nemaš uspeha u svom poslu, i dalje ćeš želeći da budeš srećan. Želiš da budeš bolji, a ne znaš koliko jesi dobar. Ti ne razumeš definiciju toga šta je bolje. Shvati ono što je dato. Shvati blagoslove koje već imaš, i otkrićeš koliko si zaista ispunjen.

Razmislio tome što sam rekao. Ako želiš da odeš dalje u ovome, veoma je jednostavno. Procedura je veoma jednostavna. Pokaži svoju zainteresovanost i slušaj ono što imam da kažem, a kad osetiš da si dovoljno čuo i da ti je jasno, onda je tu jedan dar koji dajem i on se zove dar Znanja. Znanje kako da se ode unutra i lično oseti.

Ovo nisu samo reči. Ovo je iskustvo unutrašnje lepote. Ti treba da napraviš svaki korak i prosuđiš. Ne ja. Niko neće doći s đakom knjižicom, ne. Ti procenjuješ. Celog života ti procenjuješ. Ti znaš kada si žedan, i ti znaš kada ti je zeđ ugašena, i ti znaš kada ti je srce ispunjeno zahvalnošću, i tako treba da bude, a ne da ti neko kaže: „Sada si srećan.” Ne. Ti treba da znaš i ti treba da kažeš: „Sada sam srećan” Jer jesam. Ne: „Ram, Ram”, „Poli hoće kreker.” Prestani s tim. Ne treba ti. Ti si ljudsko biće. Nemoj da se spustiš ispod dostojanstva koje imaš kao ljudsko biće. Tako je najbolje. Tako je najbolje. Jer si toliko blagosloven.

Šta je s papagajima? Da li su oni blagosloveni? Verovatno. Ne znam. Nisam papagaj. Ne mogu se poistovetiti s papagajem. Da li su mačke blagoslovene? Verovatno. Ima ih mnogo. Da li su psi blagosloveni? Da. Ali sigurno, znam iz svog iskustva, mi smo blagosloveni. Vreme je. Došlo je vreme da izbrojimo svoje blagoslove ? Svaki pojedinačno. A ako želiš da znaš kako se broje blagoslovi, onda ja znam jedan način na koji možeš izbrojati svaki blagoslov koji ti dolazi.

A taj blagoslov je tvoj dah. To je tvoj dah. Shvati ono što ti se daje svaki dan. Svaki dan.

Ako odlučiš da ovo ne slediš, dobro. To ne znači da će lampa nestati. Jer Bog nije kao tvoj sused. Kada ukradeš ili kada on ukrade, znaš, kazniće te, ili ovo ili ono. Kazna? Da tvoj Stvoritelj želi da te kazni, Gospode Bože, mogao bi smisliti načine da te kazni koje ti ni u svojim najluđim snovima ne bi mogao da zamisliš. Tako da nije reč o kazni. Reč je o blagoslovu.

Reč je o tebi, o tome da si živ. O tome je reč. Razumi tu dragocenost. Poštuj tu dragocenost. Shvati šta to znači biti u miru. Takvom miru koji nije odsustvo rata. Sloboda koja se može imati usred zatvora. To je sloboda.